

Trinitatis Søndag – Matt. 28,16-20 – Jesus siger: Gå!

DDS 318 Stiftet Gud søn har på jorden

DDS 433 og 434 Kyrie og Gloria

DDS 365 Guds kærlighed ej grænse ved

DDS 450 Du kommer, Jesus i vor dåb (dåbssalme)

DDS 56 Jesus navnet mageløst

DDS 371 Du fylder mig med glæde

DDS 364 Al magt på jorden og på Himlen

Der er kun en læsning i formessen

Prædiken:

Jesus bliver på et tidspunkt spurgt af en mand, hvad det vigtigste bud i loven er. Hertil svarer han: det dobbelte kærlighedsbud. Det er: Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og af hele din sjæl og hele din styrke og af hele dit sind, og din næste som dig selv.

Jesus har også givet os klarer anvisninger på, at vi skal tilgive, og at det hører til en kristen levemåde - vi tilgiver, fordi Gud har mødt os med tilgivelse. Vi er blevet ramt af en tilgivelse der forvandler os og gør os til nye og tilgivende mennesker.

Det er ikke små bud eller nogle ekstra tilvalg vi kan gøre os som kristne. Det er elementer i den kristne tro og levevis, der skelsætter om vi er kristne eller ej. Det samme gælder den befaling Jesus giver os i dag. Det hører til den kristne identitet, at vi er del i den opgave, som Jesus har givet sin kirke. En kirke der ikke driver mission ophører med at være en kirke, ligesom kærligheden ophører, når den bliver tynget af egenkærlighed.

Jesus giver os en befaling om at gå til verdens ende, og gøre alle mennesker til Hans disciple. I denne sammenhæng nævner Jesus to afgørende elementer, og det er dåb og oplæring. Dåb til et liv med Kristus, og oplæring til et liv, som Jesus har åbenbaret igennem ord og gerninger i Sit liv som menneske her på jorden. Det Han har åbenbaret, det finder vi dels i Hans eksemplariske liv, og dels i de ord Han har talt og befalet os.

Tale om mission er desværre blevet utrolig forplumret, og kommet ind i en negativ sfære, når vi taler inden for den åndelige verden. Uden for den religiøse og åndelige verden er mission et positivt ord, der bliver brugt i flæng. Det kunne man sige meget om, men der skal blot konstateres, at mission er et positivt ord i dets oprindelige forstand, og derfor er det vigtigt, at blive frigjort fra en negativ holdning til begrebet mission i en kirkelig og kristen sammenhæng. Ordet "mission" kommer af et latinsk ord, der betyder "at sende". Der er to overordnede handlinger, hvor Gud sender. Den første er at Gud sender sin Søn, Jesus Kristus til verden, for at frelse den. Den anden sendelse er at han har sendt Helligånden til kirken og de kristne. Ud af disse to sendelser, kommer der yderligere en sendelse. Denne sendelse består i at Han sender kirken til den del af verden, som ikke har hørt om ham eller taget imod ham. Den sendelse er kirkens vigtigste opgave. Det er denne sendelse der har lykkedes, når hver en af os kan kalde os kristne. Der

er nogen der har fortalt os om Gud, nogen der har fortalt os om Jesu frelsende handling og Helligåndens livgivende og forfriskende nærvær. De har døbt os og de har oplært os.

Det er værd at bemærke, at folkekirken har sat ord på dette formål, og det er at den skal forkynde at Kristus er verdens frelser.

Når vi taler om kirkens mission, så er det opsigtsvækkende, at man ser at Gud faktisk gør sig afhængig af mennesker. Han kalder mennesker til at udfører en meget afgørende handling, der bliver til denne verdens frelse. Kirken er kaldet til at overbringe Guds frelse til verden. Det kan den naturligvis kun gøre, der vor Kristus går med, eller mere præcist at kirken går der her, hvor Kristus går.

Hvorfor er det så vigtigt, at vi gør det? Fordi vi har et budskab der er den eneste vej til det evige liv! Jeg er så dybt taknemlig for de kristne før mig, der tog denne befaling af Jesus alvorlig, og har givet meget af deres liv, og endda nogen deres eget liv for denne sag. Uden deres lydighed, vil mit eneste andet håb, være at der var andre der gjorde det.

Nogle meget vigtige perspektiver om kirkens mission:

Missionen er først og sidst Guds. Den er ikke vores. Vi går sammen med Jesus til verdens ende. Når mission bliver vores projekt, så ophører den med at være Guds mission. Vi har fået givet en opgave, som vi adlyder og bærer fordi vi elsker Gud, men opgaven er givet og bestemt af Gud. I denne opgave er vi på en gang hans tjenere og hans elskede børn. Der er en grundsubstans i denne opgave, som ikke kan ændres. Vi kan bruge vores kreativitet i denne opgave, den kan afspejle mange forskellige kulturer, men opgave er én! Det er at forkynde Kristus som verdens frelser!

Ligesom Faderen har udsendt mig udsender jeg jer, sådan siger Jesus i Johannes Evangeliet. Som kirke er vi udsendt til verden af den levende Gud. En sådan bestemmelse af sendelse er på en gang skræmmende og samtidig udtryk for et meget højt syn på kirkens sendelse til verden.

Den kristne kirkes mission er både ord og gerninger. Dette er et afgørende tema i Jesu liv. Han handler og understreget det ord han har talt med demonstration og ofre. Uden gerninger fremstår budskabet utroværdigt, uden ordene står mennesket uden åbenbaring og stadig fordunklet og i vildrede.

Som kirke bliver vi bedømt! Mennesker der står på tærskelen af kirken og den kristne tro vil spørge: lever de kristne selv det budskab de forkynder? Når de taler om Guds fred, er deres liv også båret af den fred? Lever de tilgivende overfor andre mennesker? Er de generøse? Er de ærlige?

Hykleri er nærliggende, og den kristne kirke og dens medlemmer gør sig ofte skyldig i hykleri. Det værste ved hykleri er egentlig når vi ikke vil erkende den, og omvende os fra den. Hykleri kan gå i to retninger. Den kan sige noget uden at efterleve det. Den kan også vælge at dække over dens fejltagelser, og ikke vedgå de fejl, den selv begår. Det kan være en god grunderkendelse i vores bevidsthed som kristne, at vi er hykleriske. Når vi har den erkendelse, så må vi kæmpe imod at vi taler med to tunger og besidder alt for mange forskellige sind.

Sekteriske og nyreligiøse samfund har ofte forkyndt en fuldkommenhedslære eller en syndfrihedslære, og en af grundene til, at de ikke har haft større tilslutning i længere tid, det er, at de fleste ved at observerer dem i længere tid, har fundet ud af at deres budskab ikke holder. Vi forkynder i den lutherske kirke, at det

kristne menneske på en gang er en synder og en retfærdig. Det er ikke en undskyldning for at leve et syndigt liv. Det er blot en nøgtern realitetsbeskrivelse. Hvad vi er forpligtet på som kristne og som kirke, det er at få ryddet op i vores liv og være villig til at bede om tilgivelse. At bede om tilgivelse er kun troværdigt, hvis vi forsøger at gøre det godt, som vi har forbrudt. Ellers er undskyldning ikke sand anger men et billigt forsøg på at gøre sig selv god. Det er indlysende, at der er situationer, hvor det ikke står i for vores magt, at gøre det godt igen, men i en hel del situationer er der mere at gøre end at sige undskyld.

Kirken har brug for mund, hænder og fødder! Kirken er ikke kun en talende mund. Den er ikke kun virksomme hænder. Den er begge dele.

Ingen bryder sig om mennesker der er anmassende og manipulerende. Det skal kirken heller ikke være. Jesus opsøgte mennesker, og det skal vi også gøre. Men det er også hos Jesus vi finder udtrykket om: "ikke at kaste perler for svin". Det betyder helt konkret og bogstaveligt hos Jesus, at evangeliet og nåden ikke skal gives til mennesker der åbenlyst ikke værdsætter det. Kirken er kaldet til at være salt, og det er at vække tørst. Det er noget helt andet end at tvangsfodre. Jesus siger, at hvis vi ikke bliver modtaget, så skal vi gå videre! Vi kan forkynde, og det skal vi gøre godt og med grundighed, men kun Helligånden kan i den sidste ende overbevise og gøre Guds ord til en rigdom i hjertet. Hvis ikke vi har øje for Helligåndens virke i missionen, så bliver kirkens forkyndelse og vidnesbyrd manipulation. Af manipulation bliver intet menneske i Ånd og sandhed kristne.

Vi lever i en tid, hvor det at være meget selvbevidst nærmest fremstår som en dyd. At være "selvfed" kan for nogle mennesker nærmest være en sindsrækkende styrke. Men som kristne har vi en Herre og Mester, som ydmygede sig for vores skyld. Han vaskede sine egne elevs fødder. Han var ikke bange for at røre og have fællesskab med de urene. Ydmygelsen tog sit allerdybeste sving nedad, da han valgte at lide korsdøden. Jeg tror at almindelige sunde mennesker får en dårlig smag i munden, når de møder arrogance. Det tjener ikke kirke eller Guds mission, når kristne vælger at gå i de sko. Vi kan kæmpe for det vi har kært, men vi skal kæmpe med respekt for Gud, andre mennesker og os selv.

Jeg mener det er i "jyske lov" der står, hvis en mand banker på din dør, så er du forpligtet til at give ham vand, hvis han beder om det, så han kan slukke sin tørst. På sammen måde har en ikke-troende verden krav på, at hører om vores tro, når de spørger ind til den!

Kirkens mission tager samme udgangspunkt som vi hører det i evangeliet i dag, ved at vi samles om den korsfæstede og opstandne Jesus Kristus. Han drager os i et fællesskab om ham, han kalder os til et sted han har sat os i stævne. Kirkens mission tager sin begyndelse i tilbedelse og ophøjelsen af Jesus. Kirkens første skridt tages først, når den har fået kraft fra Gud selv, og når den har en fast tro på at Jesus er med den indtil verdens ende. Vi går fordi vi er blevet elsket med en evig kærlighed.

Amen.

Nadverord:

Jesus siger: Således skal jeres lys skinne for mennesker, så de ser jeres gode gerninger og priser jeres fader, som er i himlene.

Jesus siger: I er verdens lys. En by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules.

Jesus siger: Som Faderen har udsendt mig, sender jeg også jer.

Jesus siger: Ingen tænder et lys og skjuler det med et kar eller stiller det ind under en bænk, men man sætter det i en stage, så de, der kommer ind, kan se lyset.